

Sygn. akt IIIU 480/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Suchcicka

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Rogalska-Ciak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 22 maja 2012r. **znak** I- (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 kwietnia 2012r. do 31 marca 2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt III U 480/12

UZASADNIENIE

Z. B. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 22.05.2012 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że jest niezdolny do pracy, dolegliwości chorobowe pojawiły się wiosną 2008 r., czego następstwem były nieregularne bóle klatki piersiowej, dławica oddechowa, objawy zmęczenia po niewielkim wysiłku oraz opuchlizna kończyn dolnych. Podniósł, że decyzja ZUS nie zawiera prawidłowego uzasadnienia, co uniemożliwia jej merytoryczną kontrolę. Odwołujący się wniósł

o uwzględnienie odwołania, zmianę zaskarżonej decyzji w całości i przyznanie mu prawa do renty, ewentualnie uchylenie tej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi rentowemu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że lekarz orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. ustalili, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 22.05.2012 r. odmówiono więc Z. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem organu rentowego ubezpieczony udowodnił okres pracy wynoszący ogółem 33 lata, 11 miesięcy i 15 dni, tj. 27 lat, 9 miesięcy i 5 dni okresów składkowych oraz 6 lat, 2 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 06.03.2012 r. Z. B. (ur. (...)) zwrócił się do Inspektoratu ZUS w P. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w orzeczeniu z dnia 11.04.2012 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

W dniu 16.04.2012 r. Z. B. złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS.

Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...) po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej w swoim orzeczeniu z dnia 09.05.2012 r. ustaliła, że badany nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego Oddział ZUS w P. decyzją z dnia 22.05.2012 r. odmówił Z. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jednocześnie Inspektorat ZUS ustalił, że odwołujący udowodnił okres pracy wynoszący ogółem 33 lata, 11 miesięcy i 15 dni tj. 27 lat, 9 miesięcy i 5 dni okresów składkowych oraz 6 lat, 2 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych.

W ocenie Sądu odwołanie Z. B. od decyzji ZUS z 22.05.2012 r. jest częściowo zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art.57 ust.2 ustawy).

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy pracownik, u którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej 5 lat (art. 58 ust 1 pkt 5 ustawy). Zgodnie z art. 58 ustawy okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która

utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2 e, 2 f i ust 3 cytowanej ustawy).

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania Z. B. było ustalenie, czy jest on niezdolny do pracy. Pozostałe przesłanki z art. 57 w/w ustawy nie były bowiem sporne.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu kardiologii, pulmonologii i neurologii jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego się.

W opinii z dnia 04.08.2012 r. biegli z zakresu: kardiologii K. S., pulmonologii M. O. i neurologii M. B. u odwołującego, z zawodu pracownika umysłowego, rozpoznali: chorobę wieńcową stabilną II kl. CCS, stan po plastikach GPZ z założeniem 2 stentów DES, dyskopatię L4/L5/S1 kręgosłupa bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu, zapalenie płuc w wywiadzie i nawracające infekcje układu oddechowego. Zdaniem biegłych, w/w choroby nie powodują niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazali, że stan układu krążenia jest dobry. Dolegliwości bólowe w klatce piersiowej zgłaszane przez badanego nie są specyficzne dla bólów wieńcowych. Wskazana jest ocena echokardiograficzna i wykonanie testu wysiłkowego celem oceny aktualnej wydolności wieńcowej. Dyskopatia L4/L5/S1 nie upośledza w istotny sposób funkcji narządu ruchu. Badany może wymagać okresowej rehabilitacji i farmakoterapii w okresie zaostrzeń bólowych. Reasumując, biegli stwierdzili, że stan zdrowia badanego nie daje podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (k. 17 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii wniósł Z. B.. W piśmie datowanym 11.10.2012 r. wskazał, że wnioski biegłych są powierzchowne i stanowią powielenie stanowiska lekarza orzecznika i komisji odwoławczej ZUS. Podniósł, że nie analizowano złożonej dokumentacji medycznej, nie wykonano dodatkowych badań (ocena echokardiologiczna i wykonanie testu wysiłkowego odnośnie aktualnej wydolności wieńcowej). Zdaniem odwołującego się, opinia biegłych jest mechaniczna, niepełna, jej wnioski są dowolne i nie odnoszą się do rzeczywistego stanu zdrowia. Ponadto biegli w żadnej mierze nie ustosunkowali się do faktu, iż odwołującemu zalecono rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej, ani do tego, że odwołujący się od 2008 r. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Wnioski biegłych przedstawione w opinii są zupełnie dowolne i nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji medycznej. Odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych (k. 29 a.s.).

Mając powyższe na uwadze Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sporządzających opinię celem odniesienia się szczegółowo do wszystkich zarzutów odwołującego.

W opinii wydanej w dniu 17.11.2012 r. biegli z zakresu: kardiologii K. S., pulmonologii M. O. i neurologii M. B. zmienili swoją opinię z dnia 04.08.2012 r. stwierdzając, że stan zdrowia odwołującego się daje podstawę do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na okres 1 roku tj. od 04.2012 r. do 04.2013 r. W uzasadnieniu wskazali, że badany złożył nowe dowody w sprawie - m.in. wynik testu wysiłkowego z oceną scyntygraficzną perfuzji m. serca z 11.09.2012 r. oraz opis koronarografii ze stycznia 2012 r. (znacznie różniący się od tego, który znajduje się w aktach sprawy z 04.01.br/str. 20 w dokumentacji ZUS). Stwierdzane w scyntyigrafii perfuzyjnej zmiany niedokrwienne w obszarze ukrwienia prawej tętnicy wieńcowej zarówno w spoczynku, jak i nasilające się przy niewielkim wysiłku korelują z opisem koronarograficznym i wymagają planowego leczenia zabiegowego z rozważeniem, wobec skłonności do

restenozy w stentach, wskazań do ewentualnego zabiegu pomostowania naczyń. Biegli wskazali też, że opinia z sierpnia 2012 r. została wydana w oparciu o dane z wywiadu, badania przedmiotowego i dostępnej dokumentacji medycznej, toteż zarzut o «czysto mechaniczne badanie i dowolność wniosków» jest bezzasadny (k. 49 a.s.).

Organ rentowy w piśmie z dnia 14.02.2013 r. wskazał, że biegli zmienili swoją opinię na skutek przedłożenia przez odwołującego się nowych dowodów w sprawie – tj. testu wysiłkowego z dnia 11.09.2012r. i koronografię z dnia 01.2012 r. – znacznie różniące się od poprzedniego. Zdaniem ZUS są to nowe okoliczności ujawnione po badaniu przez Komisję Lekarką w dniu 09.05.2012 r. (k. 76 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł Z. B.. W piśmie z dnia 19.03.2013 r. (data wpływu -20.03.2013 r.) wskazał, że zespół biegłych nie uwzględnił wyników badań Kardio CT/ tomografii komputerowej tętnic wieńcowych. Zarzucił, że biegli sądowi nie są specjalistami w dziedzinie kardiologii, a mimo to, podważają opinię kardiologa. Wniósł o powołanie biegłego z zakresu kardiologii. (k. 78 a.s.).

Należy zaznaczyć, że w niniejszej sprawie Sąd dwukrotnie dopuszczał dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, pulmonologii i neurologii.

W ocenie Sądu Okręgowego – w zakresie stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy - należało podzielić wywody i wnioski drugiej opinii z dnia 17.11.2012 r. Obie opinie zostały wydane przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, jednak druga opinia uwzględniała dokumentację medyczną złożoną w toku postępowania przed Sądem, jest więc bardziej aktualna. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski drugiej opinii są rzeczowe, spójne i logiczne. Biegli występujący w sprawie logicznie uzasadnili swój wniosek, że obecny stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo niezdolnym do pracy na okres 1 roku, tj. 04.2012 r. – 04.2013 r.

Odwołujący się nie zgodził się wprawdzie z opinią biegłych i wniósł o dopuszczenie kolejnego dowodu z opinii biegłego lekarza kardiologa, jednak podnoszone przez niego argumenty nie stanowią wystarczającego uzasadnienia do skorzystania z opinii kolejnego biegłego. Z treści zastrzeżeń wynika, że odwołujący powołuje się na niepełność opinii, tj. zarzuca jej brak analizy wyników badań kardiograficznych. Należy jednak wskazać, że złożony w dniu 10.12.2012 r. wynik badania Kardio CT wykonany w dniu 30.11.2012r. - z badań wynika brak zmian kardiologicznych, (k. 51 a.s.), tj. po dacie badania przez biegłych sądowych nie podważa opinii biegłych sądowych.

Zarzut odwołującego się o braku biegłego sądowego z zakresu kardiologii także nie jest zasadny, bowiem w komisji był K. S., posiadający w/w specjalizację.

Należy też wskazać, że wbrew twierdzeniem odwołującego - zaskarżona decyzja z dnia 22.05.2012 r. została wydana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Zawiera ona bowiem rozstrzygnięcie złożonego przez badanego w dniu 06.03.2012 r. wniosku oraz jego uzasadnienie. Organ rentowy powołał też właściwe przepisy ustawy, na podstawie której zapadło rozstrzygnięcie. Mając powyższe na względzie należy uznać, że twierdzenia odwołującego o nieprawidłowo wydanej decyzji organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazać też należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie widział potrzeby powołania kolejnych biegłych.

Rozpoznane u badanego Z. B. choroby nie powodują u niego całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie częściową. Odwołujący się jest pracownikiem umysłowym i jak wskazali biegli, stwierdzone w scyntygrafii perfuzyjnej zmiany niedokrwienne w obszarze ukrwienia prawej tętnicy wieńcowej zarówno w spoczynku, jak i nasilające się przy niewielkim wysiłku korelują z opisem koronarograficznym i wymagają planowego leczenia zabiegowego z rozważeniem, wobec skłonności do restenozy w stentach, wskazań do ewentualnego zabiegu pomostowania naczyń.

Zdaniem biegłych, schorzenia te nie uniemożliwiają odwołującemu pracy zarobkowej. Co więcej, w/w choroby nie powodują trwałej niezdolności do pracy, bowiem leczenie może przynieść poprawę stanu zdrowia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zastrzeżenia odwołującego się i organu rentowego nie podważają opinii wydanych przez biegłych, a wydane przez biegłych opinie mogą być podstawą do rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie.

Organ rentowy w piśmie z dnia 14.02.2013 r. wskazał, że biegli zmienili swoją opinię na skutek przedłożenia przez odwołującego się nowych dowodów w sprawie – tj. testu wysiłkowego z dnia 11.09.2012r. i koronografii z dnia 01.2012 r. – znacznie różniących się od poprzednich. Zdaniem ZUS są to nowe okoliczności ujawnione po badaniu przez Komisję Lekarką w dniu 09.05.2012 r. (k. 76 a.s.).

Według art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, test wysiłkowy z dnia 11.09.2012 r. i koronografia z dnia 01.2012 r. – nie są nowymi dowodami, które powstały po złożeniu odwołania od decyzji. Test wysiłkowy z dnia 11.09.2012 r. i koronografia z dnia 01.2012 r. – zostały dostarczone w trakcie postępowania sądowego i po wydaniu pierwszej opinii w sprawie, a ich wyniki różnią się od dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy z 04.01.br(str. 20 w dokumentacji ZUS) – ale odnoszą do schorzeń kardiologicznych, istniejących już podczas badań przez Lekarzy ZUS, a nasilających się o czym świadczą testy wykonane w trakcie postępowania sądowego.

Tymczasem w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. mowa o "nowych okolicznościach", które, choć powstałe po wniesieniu odwołania, mają znaczenie dla oceny stanu zdrowia do dnia decyzji. Dla przykładu, "nowe okoliczności" to schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu albo ujawnione na podstawie badań lekarskich w trakcie postępowania sądowego i których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego. Z art. 477⁹ § 21 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. wynikają obowiązki odpowiednio organu rentowego i sądu w razie pojawienia się "nowych okoliczności" dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonego istniejącego przed wydaniem decyzji. W sytuacji, gdy tak rozumiane "nowości" ujawnione w odwołaniu dotyczą stanu zdrowia ubezpieczonego istniejącego przed wydaniem decyzji, to organ rentowy musi ją uchylić, przeprowadzić ponowną procedurę orzeczniczą i wydać nową decyzję. Jeśli ich ujawnienie nastąpi na etapie sądowego postępowania odwoławczego, obowiązek ten przechodzi na sąd pierwszej instancji (postanowienie sądu apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22.08.2012 r., III AUz 80/12, LEX nr 1216395).

W opinii wydanej w dniu 17.11.2012 r. biegli z zakresu: kardiologii, pulmonologii i neurologii podnieśli, że zmieniają swoją opinię z dnia 04.08.2012 r. stwierdzając, że stan zdrowia odwołującego się daje podstawę do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na okres 1 roku tj. od 04.2012 r. do 04.2013 r. Powyższe wskazuje, że skoro ujawnienie w/w testów nastąpiło na etapie postępowania odwoławczego, to Sąd powinien przeprowadzić właściwe postępowanie dowodowe i brak jest przesłanek do zastosowania art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. Twierdzenie ZUS, iż są to nowe okoliczności ujawnione po badaniu przez Komisję Lekarką w dniu 09.05.2012 r. – nie jest zasadne. Zaświadczenie o stanie zdrowia (akta ZUS k.1) złożone przez odwołującego do ZUS w dniu 14.03.2012r. pochodzi od kardiologa i wymienia szereg schorzeń kardiologicznych, występujących u Z. B.(m.in. chorobę wieńcową, implantacje stentu, nadciśnienie tętnicze, niewydolność serca).

Sąd jednocześnie uznał, że – w oparciu o opinie zespołu biegłych – należy uznać jedynie okresową częściową niezdolność do pracy, gdyż trudno już dziś definitywnie przesądzać, że odwołujący się nigdy nie odzyska zdolności do pracy.

Z tych względów Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i w punkcie 1 wyroku przyznał Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.04.2012 r. do dnia 31.03.2013 r. W pozostałym zakresie odwołanie zaś oddalono – punkt 3 orzeczenia.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie bowiem z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy Z. B., jej stopnia i okresu trwania. Dopiero postępowanie sądowe, dwie opinie biegłych lekarzy, w tym druga – uzupełniająca, wydana po dostarczeniu aktualnej dokumentacji medycznej - pozwoliły na ustalenie stanu zdrowia badanego. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy badanej w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.